

Vleermuizen

Elke avond zo rond half zeven als het begint te schemeren kruipen uit de spleten en gaatjes van de dakspanten boven ons één voor één de vleermuizen, je kunt er de klok op gelijk zetten, ze gaan op zoek naar voedsel. Ze vliegen rakelings langs het balkon, maar nooit erop. Het zijn er wel veertig. Dan weet ik dat het binnen een half uurtje donker zal zijn.

Gisteravond was het echt stikdonker. De elektriciteit viel weg, eerst bij een paar huizen, natuurlijk ook bij ons, begon alles te knippen en op halve kracht, daarna viel alles weg, ook de lichten bij het zwembad en later zelfs op de boulevard. Wij hadden nog kaarsjes en eigenlijk was dat best romantisch, enkel kaarslicht en de volle maan die toch de zee verlichtte.

Hoe brengen jullie de dag door vragen ze me wel eens; ach, de tijd vliegt, wel in een heerlijk relaxed tempo er is maar zelden een situatie die haast vergt. We worden gewekt door het irritante stemmetje in de telefoon van Leen: It's time to get up it's eight thirty (en als we blijven liggen gaat ze verder met: it's eight thirty one). Dus staan we op, want geheid dat er binnen een half uur wel iemand belt met een vraag om wat te gaan/moeten doen.(meestal voor Leen). Leen zet thee, ik maak ontbijt, douchen, afwassen, koffie, krantje lezen, computer checken op mail. Soms ook ga ik eerst een paar rondjes therapie doen of zwemmen in het zwembad, voor je het weet is het tijd om te lunchen (een enkele keer aan de straat, dan weer op het strand). Boodschappen moeten worden gedaan en dat kost vaak toch wel een dagdeel. Ik doe wat huishouden en schrijfwerk of ik pak een boek (inmiddels heb ik er weer een paar uitgelezen). Leen assisteert, adviseert, drinkt een biertje of whisky met een vriend.

De avonden brengen we afwisselend door, soms uit eten met meerdere mensen, soms gezellig met z'n tweetjes, ik kook zo af en toe zelf en dat vinden we dan ook allebei heel goed, hoewel het Thaise eten me steeds beter begint te smaken, straks ga ik het nog missen.

Gisteren zijn we opgehaald door Ridge, een Amerikaanse bowlingmaat van Leen, en daarna zijn we met z'n viertjes naar zijn huis gegaan. Zijn Thaise vrouw leidde ons rond in hun huis en we dronken nog een biertje bij hun stamcafé, in de open lucht natuurlijk, in een tuintje met een tent als luifel en simpele houten banken aan een grote boerentafel. Zo ontdekten we dat verderop in Ban Talay aan de andere kant van de Sukhumvit ook hele leefgemeenschappen zich uitbreiden, straatjes vol met loslopende honden, hutjes en/of kapitale villa's, alles door elkaar. Maar nog steeds met voldoende ruimte om je heen.

Elke dag ontdek ik of leer ik wel wat. We krijgen ook steeds meer zicht op hoe de maatschappij hier in elkaar zit. Nu vallen wij omdat we blank zijn (en dus in de ogen van de Thai ook rijk, anders zou je hier niet zijn) toch al buiten hun rangorde/lagensysteem, maar het zit ingewikkeld in elkaar.

Laatst sprak ik met een jonge Friezin die hier getrouwd is met een Thai, die me ook nog eens gedetailleerd kon vertellen hoe de dingen hier in elkaar steken, je kunt je er over verbazen, maar aan de andere kant zit er ook wel weer een logica in, het is in ieder geval wel duidelijk (als je tenminste snapt hoe het werkt). Deze Miriam vond het, net als ik, heel lekker om weer eens met een Nederlandse over haar vakgebied van gedachten te wisselen, we kwamen op het onderwerp Taal. Zij geeft les aan mijn leerlingetjes van verleden jaar (homeschool). Het volgend seizoen ga ik bij haar op Thaise les, dat zal veel van mijn tijd gaan vragen dan.

Maar tot nu toe verveel ik me niets en om iedereen gerust te stellen: Met Leen ging het al goed en met mij gaat het nu veel beter dan vorig jaar (ik mis wel mijn kinderen en er zijn momenten dat ik vind dat ik eigenlijk bij hen hoor te zijn, maar ben dankbaar voor het bestaan van Skype).

Over mijn insulinegebruik: het is hier heel moeilijk voor mij om het goed ingesteld te krijgen, maar volledige hypo's heb ik niet gehad, ik voel het goed aankomen, soms is mijn spiegel erg hoog, het fluctueert, maar dramatisch is het ook weer niet, dus niemand hoeft zich hier zorgen over te maken, ik heb alles onder controle en ziek zijn we ook geen van tweeën geweest.

Als Leen na het ontwaken s'ochtends vroeg het balkon opstapt vraag ik soms: hoe is het weer buiten? Hij zegt dan met een grote smile: Ach het vriest een beetje, maar verder ziet het er aardig uit vandaag!

